

Jezik prihvatanja – čista komunikacija

KAKO DJETETU POKAZUJEMO PRIHVATANJE?

KADA DJETETOVO
PONAŠANJE NIKOME
NIJE PROBLEM

KAD SVOJIM PONAŠANJEM
DIJETE POKAZUJE DA ONO
IMA PROBLEM

Kad nas dijete ne treba

SLUŠAMO NEVERBALNO

- ne reagiramo – puštamo dijete na miru, npr. kad je zaokupljeno s nečim (samostalno se igra), **ne uplićemo se!**
- na neverbalni upit (kad nas pogledom „pita“) reagiramo neverbalno (kimanjem, smiješkom)

- **„slušamo“ tijelom:** okrenuti smo prema djetetu, blizu smo djetetu, spuštamo se na njegovu razinu (čučnemo); nježan dodir, klimanje glavom; kontakt očima, suosjećajan, zainteresiran izraz lica
- **pasivno slušamo:** šutnjom prihvaćamo dijete/ ono što dijete priča



Kad nas dijete treba

SLUŠAMO VERBALNO

- odgovaramo na djetetova pitanja, pružamo mu pomoć za ono što je tražilo
- objašnjavamo, dajemo upute, poučavamo (*vidiš... kad staviš ovdje kocku, tvoj vlakčić se ne ljulja...*)
- ohrabrujemo samostalno traženje rješenja (*što bi sad mogao učiniti, ajde da vidim kako si to zamislio?...*)
- pohvaljujemo, govorimo što opažamo da se događa da dijete čuje (*...kako strpljivo gradiš svoj dvorac, sad će tvoj dvorac biti jako veliki...*)
- razgovaramo, šalimo se

- **„slušamo“ tijelom:** okrenuti smo prema djetetu, blizu smo djetetu, spuštamo se na njegovu razinu (čučnemo); nježan dodir, klimanje glavom; kontakt očima, suosjećajan, zainteresiran izraz lica
- **pasivno slušamo:** šutnjom prihvaćamo dijete/ ono što dijete priča



Odnos s djetetom gradimo kroz komunikaciju.

Roditelji su odgovorni za to kako slušaju i kakav odnos stvaraju.

Prihvatanje treba pokazati na način koji odgovara djetetu.